

„Вижъ, какво върши този човѣкъ! Азъ мислѣхъ, че е нѣкакъвъ великъ художникъ, а той знае само да цапа!“ На втория день художникътъ пакъ взима четката и боитѣ и продължава да цапа върху платното. Третия, четвъртия день все продължава да цапа, докато единъ день погледнешъ, нѣщо взело да се оформява върху платното. Колкото повече художникътъ работи, образътъ все повече и повече се оформява, докато най-послѣ на платното се вижда хубаво, идеално изработена картина. Кой какъ мине покрай нея, казва: „Великолѣпна картина!“ Художникътъ казва: „Виждате ли, какво може да излѣзе отъ това цапане!“ — Да, но ако платното не бѣше се нацапало, можеше ли да има сега тази цѣна? Ако платното не бѣше се нацапало, щѣше ли да има тази стойностъ? — Не. Платното придоби своята цѣна, само слѣдъ като се нацапа.

По сѣщия начинъ и при васъ може да дойде нѣкой ангелъ и да ви нацапа съ четката и съ боитѣ си. Вие казвате: „Огрѣшихъ се!“ Втория день дойде сѣщиятъ ангелъ, пакъ ви нацапа съ четката си, а вие казвате: „Много се огрѣшихъ вече!“ Третия день пакъ дойде, понацапа ви още малко. Казвате: „Пропаднахъ сега!“ — Не, ти сега, именно, си по-добъръ, отколкото бѣше по-рано. Той цапа, ти плачешъ, той цапа, ти плачешъ, докато най-послѣ излѣзе нѣщо хубаво. Нѣкои казватъ: „Еди-коя сестра плаче, ще се прѣсне отъ мъжа.“ — Не, ангелътъ я цапа, ще изкара нѣщо хубаво отъ нея. Докато ангелътъ я цапа, тя нѣма да полудѣе, нѣма да се прѣсне отъ мъжа. Мнозина питатъ: „Защо хората плачатъ?“ — Плачътъ е признакъ на животъ. Живитѣ хора само плачатъ. Животътъ се изразява съ плачъ. Плачете, докато сте живи, докато имате животъ въ себе си! Невъзможно и страшно е да плаче мъртвиятъ човѣкъ. И Любовта, когато обича нѣкого, плаче — очитѣ ѝ се насълзяватъ. Истински плачъ е този, когато очитѣ само се насълзяватъ, и сълзитѣ